RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 129.839 van 30 maart 2004
in de zaak A. 122.955/VII-27.074.

In zake : de n.v. UMICORE
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Graanmarkt 2

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE, J. COLPAERT en I. DE TANDT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. UMICORE op 25 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 21 april 2002 houdende definitieve uitspraak na vergunning op proef van twee jaar op naam van de n.v. UMICORE OLEN, Broekstraat 31, 1000 Brussel, voor een inrichting, gelegen te 2250 Olen, Watertorenstraat 33;

Gelet op het arrest nr. 113.053 van 28 november 2002 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 25 september 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. VAN NUFFEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. DE TANDT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, de n.v. UMICORE, baat te Olen een koperraffinaderij uit.

De inrichting van de verzoekende partij bestaat uit verschillende onderdelen, die op verschillende wijze met de dioxine-problematiek te maken hebben en ten aanzien waarvan verschillende normen opgelegd werden. Die onderdelen zijn :

- Contimelt (anodengieterij). Het proces dat hier plaats vindt is de eerste zuiveringsstap in de raffinage van koperproducten;
- Contirod. Het doel van deze installatie is het continu vervaardigen van koperwalsdraad vertrekkend van zuiver koper onder de vorm van kathodenplaten en interne recyclageproducten (draad en gietbaren);

- Verticale Gietingen. Het doel van de verticale gieterij is het vervaardigen van knuppels en walsplaten vertrekkend vanuit zuiver koper, onder de vorm van kathodenplaten, interne recyclageproducten en schroot;
- Sproeiroostovens (Ruthner 3 en 4). De sproeiroostovens maken deel uit van de zogenaamde "chlorideweg II", waarbij onzuiver Co-metaal wordt ingezet met het oog op kobaltproductie.

1.2. Voor de uitbating van haar inrichting verkreeg de verzoekende partij in het verleden verschillende vergunningen. Op 12 juli 1990 kreeg zij vanwege de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een vergunning voor het verder exploiteren van een koperfabriek met toebehoren, voor een termijn verstrijkend op 23 oktober 2009. Later werden vergunningen voor de verandering van de inrichting verleend, telkens voor een termijn verstrijkend op 23 oktober 2009.

1.3. Op 31 maart 1999 dient de verzoekende partij de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing. Het voorwerp van de aanvraag wordt omschreven als "de exploitatie van een nieuwe inrichting". In wezen vraagt de verzoekende partij de toevoeging van de rubriek 2.2.5 van de indelingslijst van bijlage I bij Vlarem I aan haar vergunning. Deze rubriek slaat op de opslag en fysisch-chemische behandeling al of niet in combinatie met een mechanische behandeling van (a) niet gevaarlijke slibs, (b) gevaarlijke slibs, (e) andere niet gevaarlijke afvalstoffen en (f) andere gevaarlijke afvalstoffen. In bijlage 3 bij haar milieuvergunningsaanvraag schrijft de verzoekende partij :

> "In het verleden werden alle grondstoffen die verwerkt werden in deze installaties steeds beschouwd als hetzij primaire grondstof, hetzij als secundaire grondstof. De inwerkingtreding van VLAREA heeft echter als gevolg dat deze grondstoffen, binnen dit wettelijk kader, nooit het etiket 'secundaire grondstof' kunnen krijgen.
>
> Alle afvalstoffen die door UM aangekocht worden, worden in de bestaande installaties verwerkt met het doel de metalen te recupereren.
>
> Het blijven derhalve 'afvalstoffen voor nuttige toepassing'.
>
> Derhalve is de rubriek 2.2.5. 'Opslag fysisch-chemische behandeling al of niet in combinatie met een mechanische behandeling' van toepassing.
>
> (...)
>
> Het toevoegen van deze rubriek aan de reeds bestaande lijst van vergunde installaties is een louter administratieve aangelegenheid omwille van de hiervoor reeds vermelde publicatie van VLAREA.
>
> Met betrekking tot de vergunde productieprocessen, opslag en verbruik van gevaarlijke stoffen en gassen, geëmitteerde procesgassen, afvalwater-stromen en afvalstoffen verandert er NIETS.

Gezien de omstandigheden betreft het hier dus eigenlijk een REGULARISATIE van de bestaande toestand".

1.4. Op 30 september 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning voor een termijn eindigend op 23 oktober 2009. De vergunning is afhankelijk van de algemene en de sectorale milieuvoorwaarden, alsook van een bijzondere milieuvoorwaarde die inhoudt dat de exploitant binnen de zes maanden na het verlenen van de vergunning moet overgaan tot het opmaken van een saneringsplan. Dit saneringsplan moet samengesteld zijn uit een inventarisatie van de dioxine-emissiebronnen, een beschrijving van de mogelijkheden tot verbetering van de situatie en de maatregelen die moeten getroffen worden opdat de geldende dioxine-emissienorm (0,1 TEQ ng/Nm³) kan gehaald worden, alsook een voorstel van saneringsmaatregelen en de uitvoeringstermijnen.

1.5. Tegen het voornoemd vergunningsbesluit stelt de verzoekende partij een administratief beroep in, inzonderheid tegen de in de bijzondere voorwaarde vermelde specifieke verwijzing naar "de geldende dioxine-emissienorm (0,1 TEQ ng/Nm³)".

De verzoekende partij betoogt onder meer :

"1. Onze vergunningsaanvraag betreft een aanvulling van de globale lopende vergunning voor onze activiteiten. De eigenlijke productie-activiteiten, vallen onder de Vlarem indelingsrubrieken 20 en 29. Hierbij werden recent (met ingang van 1 mei 1999) emissienormen voor dioxine-uitstoot voor deze rubrieken van kracht. Voor bestaande inrichtingen werd de richtwaarde van 0,4 ngTEQ/Nm³ onmiddellijk van kracht, de grenswaarde bedraagt 1 ngTEQ/Nm³ en gaat in voege op 1 januari 2002. Nergens in het besluit wordt aan deze waarden gerefereerd.
2. De in de bijzondere voorwaarden opgelegde dioxine normering is echter deze voor afvalverbrandingsinstallaties.
3. Na lezing van de samenvatting van de uitgebrachte adviezen van de verschillende bevoegde instanties vinden we nergens een verwijzing of advies om in de bijzondere voorwaarden een afwijkende emissienorm dan deze voor de rubrieken 20 of 29, voor dioxines op te leggen.
4. Noch in onze aanvraag, noch in de verschillende uitgebrachte adviezen worden de door UM aangevraagde activiteiten geklasseerd als 'afvalverbranding'. Het lijkt ons dan ook niet relevant emissienormen op te leggen die niet beantwoorden aan de sectorale voorwaarden betreffende de rubrieken waarvoor een vergunning aangevraagd en afgeleverd werd. Verder menen wij te mogen stellen dat de wettelijk voorziene motivatieplicht voor het opleggen van bijzondere voorwaarden niet werd gerespecteerd in het besluit van de BD. Vermelden we bovendien dat de PMVC stelt dat 'de omschrijving en rubrieken correct aangevraagd werden'.

Op basis van deze argumenten menen wij dan ook dat ons beroep gerechtvaardigd is".

1.6. Met een ministerieel besluit van 21 april 2000 wordt het deputatiebesluit van 30 september 1999 hervormd: de vergunning wordt omgezet in een proefvergunning van twee jaar, ingaand op 21 april 2000, en de bijzondere milieuvoorwaarde wordt vervangen als volgt :

"1 - Voor de Contimelt-installatie dient de exploitant binnen het jaar na datum van het ministerieel besluit door een erkend deskundige in de discipline lucht een studie uit te laten voeren omtrent de haalbaarheid van een dioxine-emissienorm van 0,1 ng TEQ/Nm³ tegen het verstrijken van de proefvergunning.
2 - voor de Contirod en de Verticale Gietingen (Um Copper) en de Sproeiroostovens (Ruthner 2 en 3, UM Cobalt & Energy Products) dient de exploitant, binnen het jaar na datum van onderhavig ministerieel besluit, door een erkend deskundige in de discipline lucht een studie uit te laten voeren omtrent de haalbaarheid van een dioxine-emissienorm van 0,1 ng TEQ/Nm³ tegen 31 december 2003.

De haalbaarheidsstudies dienen zowel een technische als technisch-financiële beoordeling te maken. Ze worden ter beoordeling overgemaakt aan de vergunningverlenende overheid, de hoofdbesturen van de afdelingen milieuvergunningen en -inspectie en de voorzitter van de Bijzondere onderzoekscommissie zoals vermeld in artikel 4.1.10.1. van titel II van het Vlarem.
3 - De exploitant is er tevens toe gehouden zesmaandelijks een voortgangsrapport inzake de uitvoering van de haalbaarheidsstudie te overhandigen aan de vergunningverlenende overheid en aan de hoofdbesturen van de afdelingen milieuvergunningen en -inspectie te Brussel. De eerste rapportage moet zijn ingediend uiterlijk zes maanden na datum van ondertekening van het beroepsbesluit.
4 - de exploitant is ertoe gehouden regelmatige emissiemetingen uit te laten voeren voor de parameters polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's). De frequentie van de metingen en de rapportage dient bepaald in overleg met het hoofdbestuur van de Afdeling milieu-inspectie. De minimale frequentie van metingen per installatie is echter tweemaal per jaar.
5 - De exploitant laat op zijn initiatief en op zijn kosten, en in overleg met de Afdeling milieu-inspectie, een studie uitvoeren door een milieudeskundige, erkend in de discipline lucht, ter bepaling van de standaardomstandigheden die als basis moeten dienen voor de meting en berekening van de resultaten van de dioxine-emissiemetingen.

Het verslag en de resultaten van deze studie moeten uiterlijk vier maanden na de datum van ondertekening van onderhavig ministerieel besluit worden bezorgd aan de hoofdbesturen van de afdelingen milieuvergunningen en -inspectie te Brussel.
6 - De concentratie in de afgassen van de Contimelt-installatie van polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's), berekend overeenkomstig artikel 5.2.3.1.5., § 6., uitgedrukt als nanogram dioxine toxisch equivalent per Nm³ (ng TEQ/Nm³) moet met ingang van dit besluit voldoen aan 1 ng TEQ/Nm³
7 - De concentratie in de afgassen van de Contirod en de Verticale Gieterij (UM Copper), alsook die van de sproeiroostovens (Ruthner 2 en 3, UM Cobalt & Energy Products), van polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's) , berekend overeenkomstig artikel 5.2.3.1.5., § 6., uitgedrukt als nanogram dioxine toxisch equivalent per Nm^3(ng

TEQ/Nm³) moet tegen het einde van deze proefvergunning voldoen aan 1 ng TEQ/Nm³".

1.7. Op 5 januari 2001 bezorgt de verzoekende partij aan AMINAL een stand van zaken m.b.t. de vorderingen in haar strijd tegen de emissies van dioxines, alsook een afschrift van de officiële rapporten van de meetcampagnes Contimelt van augustus en oktober 2000.

1.8. Op 8 februari 2001 bezorgt de verzoekende partij aan AMINAL een exemplaar van de studie i.v.m. de standaardomstandigheden die als basis moeten dienen voor de meting en de berekening van de resultaten van de dioxine-emissiemetingen.

1.9. Op 20 april 2001 bezorgt de verzoekende partij aan de minister van Leefmilieu een exemplaar van het eindrapport "haalbaarheidsstudie naar reductiemaatregelen voor dioxine-emissie bij UNION MINIÈRE te Olen".

1.10. Op 10 mei 2001 bezorgt de verzoekende partij aan AMINAL een exemplaar van de aanvulling op het finaal rapport van de hierboven vermelde uitgevoerde studie i.v.m. de standaard meetomstandigheden.

1.11. In een schrijven van 29 mei 2001, uitgaande van de afdeling Milieuvergunningen Antwerpen en gericht aan de afdeling Milieuvergunningen van AMINAL te Brussel worden de hierboven vermelde haalbaarheidsstudie en haar aanvulling geëvalueerd.

In het besluit leest men dat voor de Contimelt-installatie de implementatie van verdere milderende maatregelen is vereist. Deze acties dienen beschreven te worden in een deskundig rapport houdende de technische en technisch-financiële beoordeling. Deze studie dient als basis voor de definitieve beslissing inzake de verleende proefvergunning en wordt ter beoordeling overgemaakt aan de vergunningverlenende overheid, de hoofdbesturen van de afdelingen Milieuvergunningen en Milieu-inspectie en aan de voorzitter van de bijzondere onderzoekscommissie, zoals vermeld in artikel 4.1.10.1 van Vlarem II.

1.12. Met een schrijven van 2 januari 2002, gericht aan de Vlaamse minister voor Leefmilieu, wijst de verzoekende partij op de gunstige resultaten die zij behaalde op het vlak van het terugdringen van de dioxine-uitstoot. Zij schrijft voorts :

"Uit de haalbaarheidsstudies voor verdere reductie van de dioxine-uitstoot (d.w.z. verder dan de momenteel in Vlarem II voor onze sector vermelde 1 ng I-TEQ/Nm³) blijkt dat de lage norm die men op termijn voor ogen heeft (0,1 ng I-TEQ/Nm³) vandaag niet haalbaar is voor een aantal van onze installaties, meer in het bijzonder van de Contimelt- en Contirod-installaties.

De meetresultaten van het voorbije jaar tonen aan dat de emissie onder controle is en beantwoordt aan het vooropgestelde streefdoel van 0,5 ng I-TEQ/Nm³ dat door AMI vooropgesteld werd in hun schrijven van 6 juli 1998. De resultaten voor beide hierboven genoemde installaties fluctueren tussen 0,1 en 0,4 ng I-TEQ/Nm³. Een norm van 0,5 Ng I-TEQ/Nm³ lijkt ons dan ook verantwoord ten einde enige juridische marge te hebben in de exploitatie van onze installaties".

1.13. De procedure om de proefvergunning al of niet om te zetten in een definitieve vergunning wordt aangevat. Daartoe worden een aantal adviezen ingewonnen en brengt de afdeling Milieu-inspectie een evaluatieverslag uit.

(a) De afdeling Natuur van AMINAL deelt mee dat zij geen bemerkingen heeft bij het dossier.

(b) De afdeling Milieu-inspectie staat onder meer stil bij de zeven punten die als bijzondere exploitatievoorwaarden waren opgelegd bij het vergunningsbesluit van 21 april 2000. In het evaluatieverslag wordt onder meer gesteld :

"Hierna volgt een samenvattende evaluatie van de realisatie van de 7 hogervermelde punten uit de proefvergunning. Het verslag als bijlage geeft een meer uitgebreide bespreking van de evolutie van de situatie bij de verschillende installaties en een beoordeling van de naleving van enkele bijzondere voorwaarden.

Punten 1, 2 en 3 :

Het bedrijf liet de vermelde haalbaarheidsstudies uitvoeren door erkende milieudeskundigen in de discipline lucht (Ecolas en Prof. BUEKENS (VUB)). Op 20 oktober 2000 ontving MI een eerste voortgangsrapport van deze studie. De milieuvergunning voorzag niet dat over deze studie een overleg met MI moest gebeuren. Op 24 april 2001 ontving MI het eindrapport van dit onderzoek. In het verslag dat u als bijlage vindt, is een samenvatting opgenomen van de conclusies en de beoordeling van deze studies door MI.

Hierna worden onze belangrijkste opmerkingen nog eens samengevat :

Dit rapport biedt naar onze mening zeker geen volledige invulling van de bijzondere voorwaarden uit de milieuvergunning, onder meer om volgende redenen :

- De deskundigen spreken zich niet voor alle installaties uit over de haalbaarheid (al dan niet binnen de in de vergunning vooropgestelde termijnen) van een emissieconcentratie van minder dan 0, 1 ng TEQ/Nm³.
- De manier waarop de deskundigen hun voorstel voor een 'haalbare emissiegrenswaarde' onderbouwen, roept vragen op en de vaagheid waarmee een aantal van de randvoorwaarden bij deze 'haalbare emissie-grenswaarden' zijn geformuleerd, maakt ze bovendien weinig handhaafbaar.

- Het rapport steunt hoofdzakelijk op de maatregelen die ondertussen al door het bedrijf waren genomen en bevat quasi geen evaluatie van mogelijke verdere maatregelen. De gevraagde technisch-financiële beoordeling ontbreekt totaal.
- Er wordt geen BBT-evaluatie gemaakt en men verwijst nergens naar gelijksoortige installaties in het buitenland of naar het BREF-document 'non-ferro'.

Deze onvolkomenheden compromitteren naar onze mening de kwaliteit van de voorstellen van haalbare emissiegrenswaarden, die in dit rapport zijn opgenomen.

Punt 4 :

De afdeling Milieu-inspectie maakte een afspraak met het bedrijf om tweemaandelijks emissiemetingen voor PCDD/F uit te voeren op de volgende installaties : Contimelt, Contirod, Verticale Gietingen en Ruthner 3. De afgesproken meetfrequentie werd grotendeels stipt nageleefd, zoals ook blijkt uit het verslag als bijlage. UMICORE Olen liet telkens metingen uitvoeren op 3 opeenvolgende dagen.

Hierbij zijn 2 belangrijke randbemerkingen te maken :

- Niet al deze metingen gebeurden onder 'normale' bedrijfsomstandigheden, waardoor de resultaten niet zomaar onderling vergelijkbaar zijn.
- De meeste metingen zijn uitgevoerd door een niet-erkend laboratorium, met name het Duitse TüV Ecoplan. De aanvraag tot erkenning van dit lab in V1aanderen is al een hele tijd lopende.

Voor de Contimelt drong de afdeling Milieuinspectie erop aan dat de metingen zouden gebeuren onder de voorgestelde 'standaardomstandigheden' en door een erkend laboratorium, aangezien voor deze installatie volgens de vergunning al een emissiegrenswaarde van kracht is, waaraan de resultaten van de emissiemetingen moeten worden getoetst. Hieraan is tot nu toe nog niet voldaan.

Voor de installaties Verticale Gietingen en Ruthner 3 stond de afdeling Milieu-inspectie in april 2001 een versoepeling toe van het meetprogramma, rekening houdend met de lage emissieconcentraties. Op beide installaties zullen de metingen vanaf 2002 om de 6 maanden gebeuren, op voorwaarde dat de lage emissiewaarden aanhouden. Door de problemen bij Ruthner 3 in het najaar 2001 (defecte katalysator, onregelmatige productie) werd de meetfrequentie daar enigszins verstoord.

Punt 5 :

De exploitant deed een beroep op Ecolas en Prof. BUEKENS (VUB) als erkende deskundigen lucht voor de opstelling van het rapport aangaande de standaardomstandigheden. Zoals voorzien in de vergunning werd over de inhoud van het rapport overlegd met de afdeling Milieu-inspectie. MI ontving een eerste ontwerprapport op 21 augustus 2000 (4 maanden na de vergunnings-datum), dat werd besproken op 14 september 2000 met de exploitant en de deskundigen. De afdeling Milieu-inspectie maakte hierop enkele fundamentele opmerkingen (zie bijlage).

Op 4 oktober 2000 ontvingen wij een aangepast rapport. Aangezien dit niet voldoende rekening hield met de gemaakte opmerkingen en de conclusie geen duidelijk antwoord bood op de in de milieuvergunning gestelde vraag, deelden wij op 10 oktober 2000 onze opmerkingen schriftelijk mee aan de exploitant, met de vraag om het rapport hieraan aan te passen. Na een herinnering aan deze vraag (23 januari 2001), ontvingen wij op 14 februari 2001 een nieuwe versie van het rapport.

Tijdens de bespreking op 15 maart 2001 kon er uiteindelijk geen overeenstemming worden gevonden over 2 belangrijke punten, met name :

- het al dan niet verrekenen van de koellucht die voor de mouwenfilter (van de Contimelt en in mindere mate van de Verticale Gietingen) wordt ingeblazen;
- de standaardomstandigheden qua proces en gebruikte grondstoffen.

Op 11 mei 2001 ontvingen wij van het bedrijf een aanvulling bij het finaal rapport.

Onze uitvoerige beoordeling van de conclusies van het finale rapport vindt u in het verslag als bijlage.

Het lijkt ons van groot belang dat in de milieuvergunning duidelijk wordt vastgelegd wat de aan te houden standaardomstandigheden voor de beoordeling van de meetresultaten dienen te zijn.

Punten 6 en 7 :

Bij het verslag, dat als bijlage gaat, zijn tabellen gevoegd met alle ons bekende resultaten van dioxine-emissiemetingen op de verschillende installaties sinds begin 2000. Hieruit blijkt dat momenteel aan de in de proefvergunning en in Vlarem II vermelde grenswaarde van 1 ng TEQ/Nm³ wordt voldaan bij de 5 installaties.

Bij de Contimelt schommelt de emissie onder de huidige bedrijfsvoering tussen 0,1 en 0,4 ng TEQ/Nm³. Een concentratie lager dan 0,1 ng TEQ/Nm³ werd tot nog toe slechts éénmaal bereikt (meting 21/12/2000).

Bij de Contirod schommelde de concentratie eind 2000 - begin 2001 tussen 0,1 en 1,3 ng TEQ/Nm³. De optimalisatie van de injectie (statische mixer, gravimetrische dosering) zorgde voor een daling van de emissie : in augustus 2001 tot minder dan 0,3 ng/TEQ/Nm³ en in oktober 2001 zelfs tot minder dan 0,1 ng TEQ/Nm³.

Bij de Verticale Gietingen liggen alle meetresultaten sinds mei 2000 lager dan 0,05 ng TEQ/Nm³ , zodat deze installatie momenteel als gesaneerd mag worden aanzien.

Bij de Ruthner 3 gaf de in december 2000 in dienst genomen katalytische installatie meetresultaten beneden 0,1 ng TEQ/Nm³. Deze installatie moest omwille van corrosieproblemen, die ertoe leidden dat een gedeelte van de rookgassen ongezuiverd werd geëmitteerd, eind maart 2001 al worden uit dienst genomen. Na herstelling van de installatie werden in het najaar van 2001 opnieuw waarden beneden 0,1 ng TEQ/Nm³ gemeten.

De oudere Ruthner 2 oven werd eind 2001 uit dienst genomen en zal worden vervangen door een nieuwe oven Ruthner 4, die meteen moet voldoen aan de emissiegrenswaarde van 0,1 ng TEQ/Nm³. Deze oven is, zoals Ruthner 3, voorzien van een nageschakelde katalysator.

Samenvattend kunnen we stellen dat de essentiële nageschakelde maatregelen voor de beperking van de dioxine-uitstoot tot minder dan 1 ng TEQ/Nm³ bij alle installaties zijn genomen. Bij de Ruthner-ovens is er nog enige twijfel over de bedrijfszekerheid van de katalysator. Bij de andere ovens kan men nog werken aan een optimalisatie van de doseringen en een betere bewaking, maar de weerslag hiervan op de uitstoot zal, zeker in absolute hoeveelheden, eerder beperkt zijn. Bij de Contimelt biedt de vervanging van bruinkool door actieve kool mogelijk nog perspectieven van emissiebeperking.

Ten slotte willen wij de aandacht vestigen op de problematiek van de opslag van een belangrijke hoeveelheid met dioxinen verontreinigd filterstof op het terrein. Dit stof van de mouwenfilters dateert uit de periode voor 2000 en is afkomstig van de verschillende installaties van UMICORE Copper (zie ook verslag als bijlage). De bedrijfsleiding beloofde te zorgen voor de afvoer van dit stof naar een geschikte verwerkingsinstallatie tegen eind 2001, maar dit liep vertraging op omwille van het zoeken naar een goede manier van bevochtiging. Dit is immers een voorwaarde die door UMICORE Hoboken wordt gesteld vooraleer men dit stof daar wenst te verwerken. Momenteel zou er nog zo'n 300 ton filterstof in 'stock' op het terrein aanwezig zijn.

BESLUIT :

Mits rekening te houden met de hiervoren aangehaalde opmerkingen en nog te realiseren verbeteringen, wordt er in essentie gunstig geëvalueerd.

De resterende knelpunten en voorstellen voor verdere aanpak zijn opgenomen in het verslag, dat als bijlage gaat".

(c) De afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen adviseert gunstig.

(d) De Gezondheidsinspectie Limburg stelt dat uit de resultaten van de emissiemetingen en de haalbaarheidsstudies blijkt dat drie van de vier installaties kunnen voldoen aan de dioxine-norm 0,1 ng TEQ/Nm³. Het advies voor het verlenen van een definitieve vergunning is gunstig op voorwaarde dat het bedrijf blijft ijveren om de emissies van de vierde installatie te laten voldoen aan de dioxine-norm 0,1 ng TEQ/Nm³.

(e) De afdeling Milieuvergunningen adviseert gunstig om een definitieve vergunning te verlenen, met dien verstande dat een reeks bijzondere milieuvoorwaarden moet worden opgelegd.

(f) De OVAM adviseert eveneens gunstig, mits oplegging van een reeks bijzondere voorwaarden.

(g) Ten behoeve van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie legt de verzoekende partij een nota neer.

Daarin wordt gesteld :

"Op 21 april 2000 werd aan UMICORE vestiging Olen een vergunning op proef afgeleverd voor een periode van twee jaar voor de opslag en verwerking van afvalstoffen in de installaties van de drie Business Units te Olen.

Wij vragen u bij het nemen van uw beslissing met betrekking tot het verlengen van deze vergunning rekening te houden met volgende aspecten en feiten.

1. De huidige vervaldag voor quasi alle andere milieuvergunningen is 23 oktober 2009.
2. Aan alle in de voorlopige vergunning opgelegde voorwaarden werd door UMICORE voldaan.
3. Het effect van de verminderde emissies (zowel in concentraties als in vuilvracht) resulteren in duidelijk daling van de depositie resultaten. Uit de metingen die maandelijks uitgevoerd werden (enerzijds in opdracht van VMM en anderzijds in opdracht van UMICORE) blijkt dat het gemiddelde in Olen 1 voor de resultaten sinds december 2000 8,21 pg TEQ/m².dag bedraagt en in Olen 2 10,54 pg TEQ/m².dag met als respectievelijke maximale waarden 21,4 en 20,7 pg TEQ/m².dag. De lichtjes hogere waarden in Olen 2 werden hoofdzakelijk veroorzaakt door de emissies van de sproeiroostovens in de periode vóór de installatie van de katalytische eenheden voor vernietiging van de dioxines. (zie verder)
4. Contimelt. Voor deze installatie kunnen we volgende resultaten voorleggen. Het gemiddelde van de meetresultaten genoteerd in 2001 bedraagt 0,282 ng TEQ/Nm³ met minima bij 0,160 en maxima bij 0,561 ng TEQ/Nm³. De reductie bedraagt dus ruim 95 %. We wijze(n) er wel op dat dit meetresultaten zijn in het reële debiet in de schouw, omgerekend naar Nm³/h. De huidige Vlarem-voorwaarden voor bestaande installaties lijkt ons realistisch en geeft enige 'juridische zekerheid'. Terloops wensen we hier ook nog te benadrukken dat de activiteit van deze installatie jaar na jaar terugloopt als gevolg van de gewijzigde bevoorrading op de kopermarkt

(veel meer zuivere anoden die niet meer gesmolten moeten worden in Contimelt).

5. Verticale Gietingen. Voor deze installatie haalden we in 2001 een gemiddelde emissieresultaat van 0,028 ng TEQ/Nm³ met een maxima van 0,07 ng TEQ/Nm³ . Gelet op de behaalde resultaten is het behoud van een sterk gereduceerd meetprogramma ons inziens verdedigbaar (2X per jaar 3d).
6. Contirod. Voor deze installatie haalden we in 2001 een gemiddelde van 0,249 ngTEQ/Nm³. Als we alleen de resultaten van het laatste halfjaar in ogenschouw nemen bedraagt het gemiddelde 0,108 ng/Nm³. Ook voor deze installatie durven wij voorstellen als norm de huidige Vlarem-grenswaarden te hanteren. Deze zijn voor ons geen streefwaarde maar eerder een juridische zekerheid.
7. Sproeiroostovens. Wij herinneren er vooreerst aan dat de oude eenheid R2, waarvoor in 2001 een gemiddelde emissie van 0,803 ng TEQ/Nm³ genoteerd werd, momenteel buiten gebruik is. Ze zal definitief buiten gebruik gesteld en ontmanteld worden van zodra de bedrijfszekerheid van de nieuwe installatie R4 aangetoond is. Voor deze laatste installatie bestaat een afzonderlijke vergunning. Voor de oven R3 bedraagt het jaargemiddelde 1,024 ng TEQ/Nm³ waarbij dit resultaat sterk beïnvloed werd door een defect aan de installatie. Na de herstelling en met de katalytische verbrandingseenheid in werking werd een gemiddelde van 0,007 ng TEQ/Nm³ genoteerd. Ook voor de nieuwe R4 die eveneens uitgerust is met de katalysator eenheid worden gelijkaardige resultaten verwacht. Dit MOET dus zeker effect hebben op de dioxine-deposities, vooral in Olen 2 daar deze het sterkst door deze emissiepunten beïnvloed wordt.
8. Qua meetmethoden wensen wij er nogmaals op te wijzen dat al de hogergenoemde installaties uniek zijn, en dat de meetomstandigheden in elke schouw verschillend zijn. In de studie met betrekking tot de 'standaardomstandigheden voor emissiemetingen' werd hierover uitvoerig geargumenteerd. Wij stellen daarom ook voor de resultaten te blijven beschouwen op het reële debiet in het meetpunt omgezet naar Nm³/h.
9. Tot slot wijzen we op de sterk gedaalde totale jaarvracht aan geëmitteerde dioxines. In 1998, dus voor de start van onze inspanningen, bedroeg de totale vracht ongeveer 18 gram op jaarbasis. Voor 2001 werd de jaarvracht berekend op 230 mg. Met de vooruitzichten voor de sproeiroostovens hopen we deze jaarvracht in 2002 terug te brengen tot minder dan 200 mg.
10. Met betrekking tot de rapporteringsplicht stellen we voor deze te beperken tot de rapportering via het Milieujaarverslag dat overgemaakt wordt aan de bevoegde instanties. Daarnaast zijn er de halfjaarlijkse rapporten van VMM over de depositiemetingen en de maandelijkse resultaten van de meetresultaten in Olen 1".

(h) Tenslotte adviseert ook de Gewestelijke Milieuvergunnings-commissie om een definitieve vergunning te verlenen mits oplegging van een reeks bijzondere milieuvoorwaarden.

1.14. Op 21 april 2002 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

De definitieve vergunning wordt verleend. Evenwel worden als bijzondere milieuvoorwaarden opgelegd :

"1. Voor de Contimelt-installatie geldt voor de concentratie in de afgassen van Polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's), berekend overeenkomstig artikel 5.2.3.1.5., § 6., uitgedrukt als

nanogram dioxine toxisch equivalent per Nm³ droge rookgassen (ng TEQ/Nm³) een emissiegrenswaarde van 0,5 ng TFQ/Nm³.

2. Voor de Verticale Gieterij, de sproeiroostoven (Ruthner 3) en de Contirod-installatie geldt voor de concentratie in de afgassen van polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's), berekend overeenkomstig artikel 5.2.3.1.5., § 6., uitgedrukt als nanogram dioxine toxisch equivalent per Nm³ droge rookgassen (ng TEQ/Nm³) een emissiegrenswaarde van 0, 1 ng TEQ/Nm³.

3. De exploitant dient met toepassing van de BBT er naar te streven om de dioxine-emissies van de Contimelt-installatie verder te beperken tot 0, 1 ng TEQ/Nm³.

4. De volgende standaardomstandigheden voor de meting en berekening van de resultaten van de dioxine-emissiemetingen gelden :

- Voor de Contimelt :
  - Zuurstofgehalte in de afgassen;
  - Afgasdebiet:
    - het gemeten debiet na aftrek van de gemeten hoeveelheid geïnjecteerde koellucht;
    - omrekening naar een referentiedebiet van 165.000 Nm³/uur min de hoeveelheid geïnjecteerde koellucht, bij overschrijding van dit referentiedebiet;
  - Ladingsamenstelling over een ruimere periode voor en na de emissie-meting ten einde de representativiteit van de lading op het ogenblik van de meting te kunnen nagaan;
- Voor de Contirod:
  - Zuurstofgehalte in de afgassen: omrekening naar het referentiezuurstof gehalte van 14 vol% bij overschrijding van dit referentiezuurstofgehalte;
  - Afgasdebiet;
- Voor de Verticale Gietingen:
  - Zuurstofgehalte in de afgassen : omrekening naar het referentiezuurstofgehalte van 18 vol% bij overschrijding van dit referentiezuurstofgehalte;
  - Afgasdebiet;
- Voor de sproeiroostovens:
  - Zuurstofgehalte in de afgassen : omrekening naar het referentiezuurstof-gehalte van 11 vol% bij overschrijding van dit referentiezuurstofgehalte;
  - Afgasdebiet.

5. Bij de Contimelt dient de ladingssamenstelling continu te worden geregistreerd.

6. Tegen 30 juni 2004 wordt een rapport voorgelegd aan de afdelingen Milieuvergunningen en Milieu-inspectie, in aanvulling van de haalbaarheidsstudie opgelegd in de proefvergunning, om de haalbaarheid van de norm van 0,1 ng TEQ/Nm³ te bestuderen, rekening houdend met de technologische evoluties, de meetresultaten, de optimalisatie van de procesparameters en van de dosering, ... Dit rapport dient opgesteld door een erkend deskundige in de discipline lucht.

7. De exploitant is ertoe gehouden geregeld emissiemetingen uit te laten voeren voor de parameters polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's) door een hiervoor erkende milieudeskundige in de discipline lucht. De frequentie van de metingen en de rapportage dient bepaald in overleg met het hoofdbestuur van de afdeling Milieu-inspectie. De minimale frequentie van deze metingen per installatie is echter tweemaal per jaar".

Het opleggen van deze bijzondere milieuvoorwaarden wordt in essentie als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat de eigenlijke productieactiviteiten onder de VIarem-rubrieken 20 en 29 vallen en dat bijgevolg de sectorale emissienormen voor dioxine-uitstoot voor deze rubrieken gelden, in het concreet geval meer bepaald een richtwaarde van 0,4 ng TEQ/Nm³ die onmiddellijk geldt en een grenswaarde van 1 ng TEQ/Nm³ die vanaf 1 januari 2003 van kracht wordt;

Overwegende dat kan worden gesteld dat de essentiële nageschakelde maatregelen voor de beperking van de dioxine-uitstoot tot minder dan 1 ng TEQ/Nm³ bij alle installaties zijn genomen; dat bij de Ruthner-ovens er nog enige twijfel is over de bedrijfszekerheid van de katalysator; dat men bij de andere ovens nog kan werken aan een optimalisatie van de doseringen en een betere bewaking, maar de weerslag hiervan op de uitstoot, zeker in absolute hoeveelheden, eerder beperkt zal zijn; dat bij de Contimelt de vervanging van bruinkool door actieve kool mogelijk nog perspectieven van emissiebeperking biedt;

Overwegende dat in de inrichting in belangrijke mate afvalstoffen worden verwerkt met het oog op de recuperatie van non-ferro metalen; dat het verwerkingsproces op zich als een nuttige toepassing van afvalstoffen kan worden beschouwd aangezien vanuit het aspect massabalans de afvalstoffen slechts in beperkte mate verontreinigd zijn; dat de in de afvalstoffen aanwezige verontreinigingen deels terecht komen in de slakken (bij het smelten wordt de bovenste laag met verontreinigingen afgeschept en na het stollen worden deze slakken afgevoerd) en deels in de omgevingslucht; dat de aanwezige organische verontreinigingen in zekere mate de aard van de emissies en de impact ervan op de omgeving bepalen en de verwerking van afvalstoffen zeer duidelijk onderscheiden van de verwerking van klassieke grondstoffen; dat de emissieconcentraties bovendien gekoppeld zijn aan in dit geval zeer grote debieten (circa 165.000 Nm³/uur voor Contimelt) zodat de emissies nog belangrijker worden;

Overwegende dat de emissiegrenswaarden van rubriek 29 gelden voor bedrijven waarin uitsluitend primaire grondstoffen worden verwerkt, wat niet het geval is voor de afdelingen vervat in onderhavige aanvraag; dat deze afdelingen op zich unieke installaties zijn die bestaan uit een afvalverwerkings-inrichting en een non-ferro-inrichting samen, zodat de vergunningverlenende overheid met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu en ter aanvulling van de algemeen en sectoraal geldende voorwaarden is aangewezen op bijzondere vergunningsvoorwaarden;

Overwegende dat de inrichting op circa 150 m ten noorden van een woongebied met landelijk karakter en op circa 250 m ten noord-westen van een woongebied is gelegen;

Overwegende dat gelet op enerzijds het zeer grote debiet en anderzijds de ligging en het risico van de inname en accumulatie van dioxinen en furanen voor de mens en het leefmilieu in het algemeen, het noodzakelijk is dat vanuit milieutechnisch oogpunt er bijzondere voorwaarden voor dioxines worden opgelegd;

Overwegende dat bijgevolg uit de evaluatie van de proefvergunning blijkt dat voor de Verticale Gieterij, alsook voor de sproeiroostoven (Ruthner 3) een dioxinenorm kan worden opgelegd van 0, 1 ng TEQ/Nm³;

Overwegende dat voor de Contimelt-installatie een dioxinenorm van 0,1 ng TEQ/Nm³ vandaag niet haalbaar is; dat de resultaten van de Contimelt fluctueren tussen 0,1 en 0,4 ng TEQ/Nm³; dat een norm van 0,5 ng TEQ/Nm³ haalbaar is en vanuit milieutechnisch oogpunt ook aanvaardbaar; dat er verder moet naar gestreefd worden om de dioxine-emissies verder te beperken tot 0,1 ng TEQ/Nm³; dat het daarom aangewezen is dat tegen 30 juni 2004 een rapport wordt voorgelegd, in aanvulling van de haalbaarheidsstudie opgelegd in de proefvergunning, om de haalbaarheid van de norm van 0,1 ng TEQ/Nm³ te bestuderen, rekening houdend met de technologische evoluties, de meetresultaten, de optimalisatie van de procesparameters en van de dosering, ...;

Overwegende dat de emissieresultaten van de Contirod-installatie ook positief evolueren, en gedurende de 3 laatste meetcampagnes zelfs gemiddeld onder de 0,1 ng TEQ/Nm³ bleven; dat op 2 dagen een concentratie werd gemeten die de 0,1 met minder dan 30 % overschreed; dat een degelijke operatie van de zuiveringsinstallatie dus ook het halen van de norm van 0,1 ng TEQ/Nm³ garandeert; dat daarom in aanvulling van het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en rekening houdend met de meest recente meetresultaten, die door aanvrager aan de afdeling Milieu-inspectie werden overgemaakt begin april 2002, een strengere norm voor de Contirod-installatie wordt opgelegd;

Overwegende dat met betrekking tot de bepaling van de standaardomstandigheden die als basis moeten dienen voor de meting en berekening van de resultaten van de dioxine-emissiemetingen kan worden gesteld dat overeenkomstig artikel 4.4.3.1., § 1 en artikel 5.29.0.6., § 2 van titel II van het VIarem, de koellucht niet in rekening kan worden gebracht bij de bepaling van de emissiewaarden;

Overwegende dat het referentiedebiet van de Contimelt zoals voorgesteld door de erkend deskundige lucht in het rapport aangaande de standaardomstandigheden 165.000 Nm³/uur bedraagt; dat dit referentiedebiet door de vertegenwoordiger van de OVAM in de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt betwist, namelijk het inbrengen van de stroom hygiënegassen in het referentiedebiet wordt in vraag gesteld;

Overwegende dat het totale debiet van de Contimelt bestaat uit drie stromen : 60.000 Nm³/uur procesgassen, 30.000 Nm³/uur die geïnjecteerd wordt voor de ontstoffing om de werkingsvoorwaarden in de stoffilter te realiseren en de desublimatie van de arseendampen te bewerkstelligen en 75.000 Nm³/uur hygiënegassen afkomstig uit de arbeidsplaatsen;

Overwegende dat de luchtstroom die geïnjecteerd wordt om de werkingsvoorwaarden in de stoffilter (te) realiseren, te beschouwen is als koellucht, zoals bedoeld in artikel 4.4.3.l., § 1 en artikel 5.29.0.6., § 2 van titel II van het VIarem;

Overwegende dat de exploitant op de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie stelt dat de hygiënegassen die vanuit de arbeidsplaatsen komen niet zwaar beladen zijn maar wel dioxines en stof bevatten; dat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie daarom oordeelt dat deze stroom bijgevolg niet als verdunningslucht kan worden beschouwd;

Overwegende dat het referentiezuurstofgehalte voor de Contirod, de Verticale Gietingen en de sproeiroostovens zoals voorgesteld door de erkend deskundige lucht in het rapport aangaande de standaardomstandigheden respectievelijk 14, 18 en 11 % bedragen; dat de referentiezuurstofgehaltes van 14 en 18 % door de vertegenwoordiger van de OVAM in de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie worden betwist, namelijk waarom de bovengrens van het zuurstofbereik als referentiezuurstofgehalte wordt gekozen en niet de ondergrens;

Overwegende dat dient te worden gesteld dat de omrekening naar het referentiezuurstofgehalte enkel dient te gebeuren indien het gemeten zuurstofgehalte hoger is dan het referentiezuurstofgehalte; dat uit de metingen blijkt dat de normen die worden opgelegd dan meestal zullen gelden bij het reële zuurstofgehalte, zonder omrekening; dat bijgevolg het referentiezuurstofgehalte zoals voorgesteld door de deskundige aanvaardbaar is; dat zowel de vertegenwoordiger van de OVAM als van de VMM zich aansluiten bij dit standpunt en dat er op de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie hierover een consensus is;

Overwegende dat de afdeling Milieu-inspectie in haar evaluatieverslag akkoord gaat met de in de studie vermelde principes over standaardomstandigheden, met uitzondering van de interpretatie over koellucht; dat namelijk bij Contimelt het actueel gemeten debiet (zonder verrekening van de koellucht) kan worden gebruikt, zolang dit lager ligt dan het referentiedebiet en dat indien het debiet hoger is dan het referentiedebiet (zonder verrekening

van de koellucht), dit moet worden omgerekend naar het referentiedebiet; dat voor Contirod, Verticale Gietingen en Ruthners hetzelfde principe geldt, maar dan aan de hand van het gemeten zuurstofgehalte, met gebruik van een referentiezuurstofgehalte; dat bijgevolg deze standaard-omstandigheden worden opgenomen in de bijzondere voorwaarden;

Overwegende dat de in de proefvergunning opgelegde bijzondere voorwaarde met betrekking tot emissiemetingen dient behouden te blijven;

(...)";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van onder meer de materiële motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat de inrichtingen van de verzoekende partij "unieke inrichtingen zijn die bestaan uit een afvalverwerkings-inrichting en een non-ferroinrichting samen zodat de vergunningverlenende overheid met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu, en ter aanvulling van de algemeen sectoraal geldende voorwaarden, is aangewezen op bijzondere vergunningsvoorwaarden"; dat de verzoekende partij zowel in het eerste als in het derde onderdeel van het middel betwist dat haar inrichtingen "uniek" zouden zijn en alzo zouden ontsnappen aan de emissiegrenswaarden die gelden voor de bedrijven van rubriek 29 (metalen) van de indelingslijst van Vlarem I; dat zij in dat verband in het eerste onderdeel betoogt dat in strijd met wat in het bestreden besluit wordt gesteld, de afvalstoffen die in de smeltovens worden ingezet geen organische producten doch enkel metaal (schroot) bevatten zodat de ovens zuivere smeltovens zijn en dat de minister aldus voor dioxine-emissies bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden heeft opgelegd vanuit de verkeerde veronderstelling dat Vlarem II aan de inrichtingen van de verzoekende partij dergelijke normen niet oplegt terwijl voor de rubrieken 20.2 (productie en omzetting van metalen) en 29 van Vlarem I dergelijke normen wel degelijk terug te vinden zijn in artikel 5.29.0.6., § 1, 3°, van Vlarem II; dat zij er aan toevoegt dat de omstandigheid dat er naast primaire afvalstoffen ook afvalstoffen (schroot) via een nuttige toepassing worden verwerkt (inwerkingtreding Vlarea) enkel kan betekenen dat de inrichtingen cumulatief vallen onder rubriek 29 juncto 20.2 en rubriek 2.2.5 (opslag en fysisch chemische behandeling van afvalstoffen) van de indelingslijst bij Vlarem I; dat zij stelt dat Vlarem II voor inrichtingen die vallen onder de rubriek 2.2.5 geen emissienormen vastlegt voor dioxines en dat enkel voor afvalverbrandingsinstallaties -waartoe haar installaties geenszins kunnen worden gerekend daar er geen verbranding van afvalstoffen plaatsgrijpt- in artikel 5.2.3.2.4 van Vlarem II emissienormen voor dioxines zijn vastgesteld;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie in haar memorie van antwoord betoogt dat de normen vastgelegd in artikel 5.29.0.6, § 1, 3°, van Vlarem II enkel betrekking hebben op de non-ferroinrichtingen, daar waar de installaties van de verzoekende partij bestaan uit een afvalverwerkingsinrichting en een non-ferroinrichting samen en dat de minister in toepassing van artikel 3.3.0.1., § 1, van Vlarem II over de mogelijkheid beschikt om mits motivering bijzondere vergunningsvoorwaarden op te leggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu; dat zij daarop diverse overwegingen citeert uit de aanhef van het bestreden besluit; dat, tenslotte, de verwerende partij ingaat op de overwegingen van de Raad in het schorsingsarrest nr. 113.053, waarbij onder meer rekening werd gehouden met een door de verzoekende partij neergelegde studie van Prof. Dr. Ing. Bernd FRIEDRICH; dat zij doet gelden wat volgt :

"1. Op het moment van de bestreden beslissing was de studie van prof. Friedrich niet gekend. Er kan dus aan de Minister niet verweten worden dat met de vaststellingen en beweringen ervan geen rekening gehouden werd. Daarenboven kan aan deze studie niet de waarde van een onafhankelijk deskundig onderzoek toegekend worden, nu deze studie eenzijdig door de verzoekende partij werd besteld en betaald.
2. Om de gegrondheid en de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen kan en mag enkel rekening gehouden worden met de gegevens zoals die gekend waren ten tijde van het nemen van de beslissing. Welnu, volgens de alsdan gekende gegevens was een dioxine-uitstoot van 0,5 haalbaar :
    a. Dit staat uitdrukkelijk op bladzijde 10 van de proefvergunning;
    b. De haalbaarheid werd ook uitdrukkelijk door de verzoekende partij aangehaald (zie blz. 8 van de proefvergunning);
    c. Dit staat ook uitdrukkelijk op bladzijde 8 van het bestreden besluit;
    d. Dit wordt andermaal bevestigd door de laatste meetresultaten (de metingen van augustus tot oktober, NA het bestreden besluit dus);
    e. De verzoekende partij haalt dus enkel de slechtste resultaten aan, terwijl de metingen wel degelijk aantonen dat 0,5 haalbaar is.
3. De inrichting van de verzoekende partij betekent omwille van de dioxine-uitstoot een ernstig gevaar voor de volksgezondheid. Zij is zich daarvan bewust en werkt hard aan zo goed mogelijke oplossingen. Nu gaat Uw Raad in het schorsingsarrest ervan uit dat deze dioxine-uitstoot het resultaat zou zijn van het enkel verbranden van organische stoffen. Dat is echter niet de feitelijk correcte premisse. De verwerking van het schroot -ook als dit GEEN organisch materiaal bevat- zorgt voor een hoge dioxine-uitstoot. (Zoals onder meer blijkt uit blz. 7 van de proefvergunning, is de dioxine-uitstoot hoger dan die van een afvalverbrandingsoven).
4. Precies omdat de verzoekende partij zich bewust is van het hoge dioxinegehalte ten gevolge van de verwerking van schroot, heeft zij uitdrukkelijk beslist om het aandeel van het schroot te beperken tot 10 %. De exploitant heeft zelf met het percentage schroot geëxperimenteerd en daaruit afgeleid dat, om de dioxine-uitstoot te beperken, een maximaal percentage van 10 % vereist was. Precies op basis van deze experimenten, kon de Minister dan ook tot de beslissing komen dat de beperking van de uitstoot mogelijk was.
5. Dat strenge normen nodig zijn en dat de inrichting als inrichting sui generis bijzondere voorwaarden nodig heeft, wordt op basis van deze feitelijke vaststellingen dan ook voldoende gemotiveerd. Op blz. 8 van de proefvergunning en blz. 7 van het Ministerieel Besluit wordt, precies omwille van de

risico's voor de volksgezondheid, gemotiveerd dat bijzondere voorwaarden nodig zijn omwille van :

a. De ligging van de inrichting;
b. Het zeer grote debiet.

Het is de volksgezondheid (dioxine) die noopt tot bijzondere voorwaarden en dit staat totaal los van het feit of er in de inrichting van de verzoekende partij nu afval verbrand wordt of niet, dan wel verwerkt wordt. Metingen hebben aangetoond dat de dioxine-uitstoot hoog is (hoger dan die van een afvalverbrandingsoven) en kan beperkt worden, onder meer door de beperking van het verwerkte schroot";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uiteenzetting van de feitelijke toedracht, in het bijzonder naar haar uitleg dat in haar inrichting geen organische stoffen worden verwerkt; dat zij stelt dat "blister" dient te worden gelezen in zijn technisch metallurgische betekenis, met name dat het gaat om brokken met 99 % koperinhoud en voor het overige zeer kleine hoeveelheden andere metalen; dat zij desbetreffend nogmaals verwijst naar de neergelegde verklaring van Prof. FRIEDRICH, een internationaal erkende autoriteit inzake productieprocessen voor metalen en waaruit inzonderheid blijkt dat blisterkoper een metallisch materiaal is dat vrij is van organische verbindingen, vrij van chloor of fluor en vrij van gechloreerde precursoren; dat zij stelt dat ook in de metallurgische nijverheid koperschroot wordt beschouwd als zuiver metaal, dat organische stoffen hieruit strikt worden geweerd en slechts in verwaarloosbare en niet relevante hoeveelheden aanwezig zijn die geen enkele meetbare invloed hebben op de hoeveelheid uitgestoten dioxines en dat Prof. FRIEDRICH bevestigde dat zij in haar inrichting enkel topkwaliteit schroot gebruikt; dat zij vervolgens de door de verwerende partij in de memorie van antwoord aangebrachte argumentatie als volgt weerlegt :

(1) Teneinde te wijzen op het onjuiste karakter van de technische veronderstellingen van het bestreden besluit, heeft concluante aan een internationaal erkende autoriteit inzake metallurgische processen, Prof. Friedrich, gevraagd om een technische toelichting te verschaffen. Het gaat hier inderdaad niet om een 'deskundig onderzoek' in de zin van het Gerechtelijk Wetboek, en de tegenpartij heeft dan ook de vrijheid om de technische toelichting van Prof. Friedrich tegen te spreken door eveneens beroep te doen op een technische raadsman. Verzoekster stelt evenwel vast dat de tegenpartij zulks geenszins doet en aldus de technische correctheid van de toelichting van Prof. Friedrich als zodanig niet betwist.

Het argument van de tegenpartij dat de nota van Prof. Friedrich niet bestond op het ogenblik van het bestreden besluit, is niet relevant. Verzoekster verwijt de tegenpartij immers niet dat zij geen rekening zou hebben gehouden met die nota, doch enkel dat zij uitgegaan is van een technisch foutieve premisse.

Vastgesteld moet worden dat verweerder er ook in de memorie van antwoord niet in slaagt, of zelfs niet tracht in te slagen, om de nota van Prof. Friedrich te weerleggen.

Ondergeschikt merkt verzoekster nog op dat zelfs in het geval dat zou worden aangenomen dat de (verwaarloosbare) aanwezigheid van organisch materiaal in het koperschroot een meetbare invloed zou hebben op de

dioxine-emissie, quod certissime non, dit argument enkel kan gebruikt worden voor de dioxine-emissies van de Contimelt-installatie. In de Contirod®-installatie worden immers enkel zuivere koperkathoden gesmolten, en kan dus van enige onzuiverheid met organisch materiaal geen sprake zijn.
(2) De vraag of de opgelegde normen 'haalbaar' zijn, komt aan bod in het tweede middel. Verzoekster betwist ten stelligste dat uit de gegevens die bekend waren op het ogenblik van het bestreden besluit kon worden afgeleid dat de opgelegde normen haalbaar waren.
(3) Verzoekster verzet zich tegen de lasterlijke en kwaadwillige bewering dat haar inrichting een ernstig gevaar voor de volksgezondheid zou uitmaken. Indien dit werkelijk het geval zou zijn, zou de tegenpartij onmiddellijk moeten overgaan tot sluiting ervan (artikel 31, §4 van het milieuvergunningsdecreet). De bewering van verweerder dat er organisch materiaal aanwezig is in het koperschroot dat een meetbare invloed zou hebben op de dioxine-emissies, is foutief en wordt hoe dan ook door verweerder geenszins bewezen.
(4)Verzoekster heeft inderdaad onderzocht welke verhouding koperschroot/blisterkoper het beste resultaat gaf naar dioxine-uitstoot. Het is evenwel niet zo dat de dioxine-uitstoot hoger ligt bij een hogere aanwezigheid van koperschroot. De dioxine-emissies worden beïnvloed door een groot aantal parameters, waarvan er ook velen nog niet volledig bekend zijn. Eigenlijk bevinden de installaties van verzoekster zich nog steeds in een proeffase en kon nog niet de invloed van alle mogelijke parameters op de dioxine-uitstoot worden onderzocht.
(5) Het bestreden besluit is reeds onwettig omdat het vanuit het verkeerd uitgangspunt is vertrokken dat ook organisch materiaal wordt verbrand in de smeltovens van verzoekster, met een meetbare invloed op de dioxine-uitstoot. In het bestreden besluit worden inderdaad nog andere argumenten aangevoerd om de bijzondere norm te verantwoorden, namelijk de ligging van de inrichting en het groot debiet.
In het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft verzoekster in de uiteenzetting van het derde onderdeel van het middel uitvoerig aangetoond dat deze argumenten niet afdoende zijn om de bijzondere vergunningsvoorwaarden te verantwoorden (zie randnummer 27 van het verzoekschrift). Verzoekster verwijst naar deze uiteenzetting";

2.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie doet gelden dat de verzoekende partij wel degelijk afvalstoffen met organische verbindingen verwerkt en dat zij desbetreffend verwijst naar een BBT-studie voor de non-ferronijverheid, opgemaakt door het VITO in september 2001;

2.5. Overwegende dat de verzoekende partij in een brief van 10 februari 2004 het nieuwe verweer van de verwerende partij betwist; dat zij onder meer doet gelden dat de geciteerde passages uit de VITO-studie betrekking hebben op de non-ferroindustrie in het algemeen en niet op haar installaties;

2.6.1. Overwegende dat, zoals in het bestreden besluit gesteld, de sectorale emissienormen voor dioxine-uitstoot voor de activiteiten van bestaande klasse I-inrichtingen die ingedeeld zijn onder de Vlarem-rubrieken 20.2. (productie en omzetting van metalen) en 29 (metalen) overeenkomstig artikel 5.29.06.§ 1, 3°, van Vlarem II als volgt zijn vastgelegd : een richtwaarde van 0,4 ngTEQ/Nm^3 die

onmiddellijk geldt en een grenswaarde van 1 ngTEQ/Nm^3 die sinds 1 januari 2003 van kracht is; dat de verzoekende partij terecht stelt -hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij- dat in de mate dat de inrichting eveneens als een afvalverwerkingsinstallatie (verwerking van schroot als nuttige toepassing) moet worden aanzien en aldus ook valt onder de rubriek 2.2.5. van de indelingslijst van Vlarem I, Vlarem II geen emissienormen vaststelt voor dioxines en dat enkel emissienormen zijn vastgesteld voor afvalverbrandingsinstallaties, waartoe de inrichting van de verzoekende partij niet kan worden gerekend daar de metalen afvalstoffen niet worden verbrand, maar enkel worden gesmolten; dat met het bestreden besluit een emissiegrenswaarde voor de dioxine-uitstoot voor de Contimelt- en de Contirodinstallaties van respectievelijk 0,5 ngTEQ/Nm^3 en van 0,1 ngTEQ/Nm^3 wordt opgelegd; dat de reden waarom de minister strengere emissienormen aan de verzoekende partij heeft opgelegd, blijkens het bestreden besluit is dat de sectorale milieuvoorwaarden die vallen onder de rubrieken 20 en 29 gelden voor inrichtingen die zuivere non-ferrometalen (uitsluitend primaire grondstoffen) verwerken, terwijl de metalen die de verzoekende partij smelt organische verontreinigingen bevatten "die in zekere mate de aard van de emissies en de impact ervan op de omgeving bepalen en de verwerking van afvalstoffen zeer duidelijk onderscheiden van de verwerking van klassieke grondstoffen" zodat het om "unieke installaties" gaat, waarvoor geen sectorale emissienormen gelden; dat de verwerende partij dan ook van oordeel is dat "ter aanvulling van de algemeen en sectoraal geldende voorwaarden de vergunningverlenende overheid is aangewezen op bijzondere vergunningsvoorwaarden"; dat dit het uitgangspunt vormt waarop de opgelegde emissiegrenswaarden voor de dioxine-uitstoot voor de Contimelt- en de Contirodinstallaties van de inrichting van de verzoekende partij zijn gesteund;

2.6.2. Overwegende dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar argumentatie dat de metalen die zij smelt, namelijk blisterkoper en koperschroot, geen organische stoffen bevatten of in elk geval niet in een mate dat zulks een meetbare weerslag zou hebben op de emissies, een technische toelichting neerlegt vanwege Prof. Dr. Ing. Bernd FRIEDRICH, verbonden aan de universiteit van Aken en hoofd van de "IME process metallurgy and metal recycling in Aacken" die verklaart wat volgt :

> "Vanuit een metallurgisch standpunt is het Contimelt -proces een heel flexibele smelteenheid voor koper, geladen in een licht gelegeerde toestand met het hoogste metaalgehalte.
>
> Als bevoorrading gebruikt men hoofdzakelijk blisterkoper afkomstig van externe bronnen, maar ook intern gerecycleerde anodenresten van de elektrolytische raffinage-operatie en top kwaliteit productieschroot/oud schroot (bvb. n° 2 koperschroot).

> Blisterkoper is een term die wereldwijd gebruikt wordt om een koperkwaliteit te karakteriseren die verkregen wordt na convertor-(soms raffinage)- operatie, zowel voor primair koper van ertsen, of secundair koper van recyclagematerialen. De naam werd gegeven omwille van de blazen (= blister), die ontstaan tijdens de stolling, wegens de onoplosbaarheid van zwavel en zuurstof in het koper, die SO_2 vormen. Blisterkoper is een metallisch materiaal vrij van organische verbindingen, vrij van chloor of fluor en vrij van gechloreerde precursoren". (vrije vertaling);

dat hij ook bevestigt dat het door verzoekende partij aangewend koperschroot "top quality production/old scrap (e.g. grade 2)" is en desbetreffend besluit :

> "To sum up, the Contimelt-Process is a purely melting and melt-treatment unit for copper intermediate products and is not a recycling plant in the common sense. No material compounds, no low metallized residues or scraps and no contaminated materials are to be charged in the Contimelt-Process";

dat dit besluit ook wordt gesteund door bijgevoegde technische documentatie, namelijk de "Guidelines for Nonferrous Scrap NF-2002", uitgegeven door het "Institute of Scrap Recycling Industries, Inc" -Washington D.C.; dat op basis van de door de verzoekende partij neergelegde stukken moet worden vastgesteld dat noch het "blisterkoper", dit is ruw koper, noch het koperschroot dat in de installaties van de verzoekende partij wordt gesmolten met organische resten zijn vervuild of toch alleszins niet in een mate dat zulks een meetbare weerslag zou hebben op de emissies, terwijl het uitgangspunt van de vergunningverlenende overheid juist was dat de te smelten metalen wel organische stoffen bevatten "die in zekere mate de aard van de emissies en de impact ervan op de omgeving bepalen"; dat het gegeven dat de door de verzoekende partij neergelegde studie door de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet was gekend en bovendien als eenzijdig te bestempelen is, want door de verzoekende partij besteld, op zich niet van aard is om te besluiten dat de verzoekende partij wel afvalstoffen met organische verbindingen verwerkt; dat het alsdan aan de verwerende partij is om op concreet onderbouwde wijze aan te tonen dat bij het nemen van haar beslissing tot het opleggen van strengere emissiegrenswaarden dan deze die krachtens Vlarem II gelden voor de Vlarem-rubrieken 20.2. (productie en omzetting van metalen) en 29 (metalen), zij wel degelijk is uitgegaan van een correct uitgangspunt; dat de verzoekende partij het recht heeft om met de middelen die haar ter beschikking staan aannemelijk te maken dat het uitgangspunt niet correct is; dat wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord niet ingaat tegen de inhoud zelf van de door de verzoekende partij gegeven technische toelichting; dat pas in haar laatste memorie de verwerende partij verwijst naar een BBT-studie voor de non-ferronijverheid, opgemaakt door het VITO in september 2001; dat evenwel deze studie geen deel uitmaakt van het administratief dossier en dat ook in het bestreden besluit nergens naar die studie wordt verwezen teneinde

aannemelijk te maken dat het door de verzoekende partij verwerkt koper met organische materialen is vervuild; dat daarenboven uit die studie die wel door de verzoekende partij werd bijgebracht, niet kan worden opgemaakt dat in de installaties van de verzoekende partij koper wordt gesmolten dat met organische resten is vervuild; dat de door de verwerende partij weergegeven passages uit deze studie betrekking hebben op de non-ferroindustrie in het algemeen; dat in die studie ook een passage is gewijd aan de n.v. UMICORE-OLEN zelf; dat evenwel uit die passage niet kan worden afgeleid dat in de koperraffinaderij aldaar koper wordt gesmolten dat met organisch materiaal is gecontamineerd;

2.6.3. Overwegende dat, afgezet tegen de door de verzoekende partij aangebrachte onderbouwde argumentatie, de verwerende partij vooralsnog er niet in geslaagd is aan te tonen dat de verzoekende partij afvalstoffen verwerkt met organische stoffen; dat het nochtans voor de verwerende partij de hoofdreden vormde om te stellen dat de afdelingen vervat in de vergunningsaanvraag unieke installaties zijn en om alsdan, wat de dioxine-uitstoot betreft, bijzondere exploitatie-voorwaarden op te leggen die beduidend strenger zijn dan de geldende sectorale normen voor non-ferroinrichtingen;

2.6.4. Overwegende dat ook de argumentatie van de verwerende partij dat de ligging van de inrichting t.o.v. woongebieden en het zeer grote debiet de opgelegde dioxine-normen verantwoorden, niet overtuigt daar die argumentatie niet los kan worden gezien van het in het bestreden besluit aangebracht motief dat er organische stoffen worden verwerkt en dat precies die stoffen zouden zorgen voor een bijkomend dioxine-probleem;

2.6.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij geen deugdelijke redenen heeft aangebracht om aan te nemen dat de afdelingen Contimelt en Contirod van de inrichting van de verzoekende partij "unieke installaties" zijn, zodanig dat "zij aangewezen (was) op bijzondere vergunningsvoorwaarden";

2.6.7. Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 21 april 2002 houdende definitieve uitspraak na vergunning op proef van twee jaar op naam van de n.v. UMICORE OLEN, Broekstraat 31, 1000 Brussel, voor een inrichting, gelegen te 2250 Olen, Watertorenstraat 33.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 175 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig maart tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**